

sudek v odsuzující části jako zmatečný ve výroku o vině, následkem toho i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících a věc postoupil k dalšímu opatření ředitelství trestnice pro muže v Plzni.

Důvody:

Zmateční stížnost státního zastupitelství uplatňuje proti části rozsudku odsuzující obžalovaného pro přestupek podvodu důvody zmatečnosti podle § 281 čis. 5 a 9 a) tr. ř., nechávajíc výrok o zproštění obžalovaného pro zločin podvodu nedotknutým. S hlediska tohoto hmotněprávního zmatku uplatňuje stížnost, že výrokem nalézacího soudu, že v činu obžalovaného nutno spatřovati trestný čin před soud příslušející, byl porušen zákon, ježto nařízením ministerstva vnitra čis. 173/1860 ř. zák. jsou přestupky spáchané vězni ústavů trestních odňaty soudnímu rozhodování a ponechány kárné moci ústavu a čin obžalovaného, jenž by jinak opodstatňoval přestupek podvodu, byl spáchán v době, kdy obžalovaný byl ještě vězněm, poněvadž uvedení v omyl bylo dokonáno již v době, kdy mu bylo sděleno v trestnici, že se propouští z vazby. Soud nalézací sice k nařízení čis. 173/60 ř. zák. přihlížel, než, maje za to, že obžalovaný čin dokonal teprve, když se mu podařilo dostat se předčasně na svobodu, tedy kdy z trestnice již vyšel, shledal v činu přestupek podvodu před soud příslušející. Tomuto právnímu názoru nelze přisvědčiti. Podvod je spáchán, jakmile se pachatel podařilo lstivým předstíráním uvést jiného v omyl, jímž někdo má na svých právech trpěti škodu, nebo jakmile se mu podařilo lstivým předstíráním uvést jiného v omyl, jímž někdo má na svých právech trpěti škodu, nebo jakmile se mu podařilo v tomto úmyslu a způsobem právě dotčeným využití omylu nebo nevědomosti jiného. V souzeném případě, v němž jde o druhý případ, využil stěžovatel omylu správy věznice tím a v tom okamžiku, kdy vzal rozhodnutí správy trestnice o svém propuštění z trestu bez námitek na vědomí. V tom okamžiku byl ještě a zůstal až do svého skutečného propuštění z trestnice jejím vězněm a spáchal tedy čin jako vézeň trestnice, poněvadž ono rozhodnutí spočívalo na nesprávném předpokladu, že obžalovaný si trest odpykal, bylo tudíž neplatné a proto jeho vyhlášení obžalovanému nemohlo míti účinek, že obžalovaný přestal býti vězněm trestnice, dokud z ní nebyl na svobodu skutečně propuštěn. Byl-li tedy obžalovaný v době, kdy souzený čin spáchal, vězněm trestnice, nepříslušela pravomoc trestní ohledně něho podle § 2 nařízení čis. 173/60 ř. zák. soudům a bylo již z toho důvodu vyhověti odůvodněné stížnosti podle § 281 čis. 9 a) tr. ř., aniž bylo třeba obírat se jejími vývody, provádějícími zmatek podle čis. 5 § 281 tr. ř. Na tom nemůže ničeho změnit ta okolnost, že obžalovaný nyní již vězněm trestnice není, neboť podle zákona založenou kvalifikaci činu jako kárného deliktu z toho důvodu na přestupek podle obecného zákona trestný přeměnit nelze. Bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 4650.

Páchateľom porušenia súdneho zátvoru (§ 359 tr. zák.) môže byť len exekút. Pre rozlišenie, či tento trestný čin je zločinom alebo preči-

nom, je rozhodná výška škody, spôsobenej vymáhajúcemu veriteľovi; pri tom medzi sumou vymáhanej pohľadávky a hodnotou súdom zabavenej a exekútom spreneverenej veci treba vziať za základ vždy sumu nižšiu.

(Rozh. z 6. marca 1933, Zm III 11/33.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti Š. H. a spol., obžalovaným zo zločinu sprenevery, na základe verejného pojednávania o zmätočnej sťažnosti obžalovaných podľa odst. I. § 35 tr. p. nov. z úradnej moci zrušil rozsudok vrchného súdu, nariadil nové pokračovanie a tým poveril vrchný súd v Bratislave. Zmätočné sťažnosti boli poukázané na toto rozhodnutie.

Z d ô v o d o v:

Vrchný súd uznal obžalovaných za vinných ako spolupáchateľov podľa § 70 tr. zák. na miesto zločinu, hľadiac k § 20 tr. zák., z prečinu sprenevery podľa §§ 355, 356 a 359 tr. zák. Podľa súdnej praxe páchatelom tohoto trestného činu môže byť len exekút. Nakoľko pri spáchaní tohoto trestného činu spolupôsobili viacerí, medzi týmito čintých, ktorí neboli exekúti, môže byť podľa okolností prípadu kvalifikovaný za návod alebo za pomocníctvo v zločine, resp. v prečine podľa § 359 tr. zák. § 359 tr. zák. háji záujem exekventa. Z toho plynie, že pri riešení otázky, či je čin zločinom alebo prečinom, treba mať zreteľ na to, jaká škoda bola spôsobená páchatelom veriteľovi. Hodnotu škody veriteľa vyjadrujú z jednej strany suma pohľadávky, po výšku ktorej sa vedie exekúcia, z druhej strany však hodnota zabavených a exekútom spreneverených vecí. Za základ treba brať pri kvalifikácii medzi horeuvedenými dvoma sumami vždy sumu nižšiu. Nakoľko tedy jedna z horeuvedených dvoch hodnôt neprevyšuje dva tisíce Kč, je čin prečinom. V tomto prípade proti dvom obžalovaným bolo vedené viac exekúcií. Krajský súd vôbec nezistil sumu jednotlivých pohľadávok. Vrchný súd sa zaoberal síce pri kvalifikácii činu výškou pohľadávok veriteľov, zistil však v tomto ohľade len to, že spočítajú-li sa všetky pohľadávky, pre ktoré boli veci obžalovaných — prevyšujúce hodnotu 2.000 Kč — zabavené, prevyšuje čiastka pohľadávok 2.000 Kč. Na základe tohoto zistenia kvalifikoval vrchný súd čin oboch obžalovaných na miesto zločinu, hľadiac k § 20 tr. zák., za prečin. Zistenie vrchného súdu je však nedostatočné. Nevysvitá zo zisteného skutkového stavu, či obžalujú všetky pohľadávky, — sumy ktorých vrchný súd pri kvalifikácii činu spočítal — oboch obžalovaných, alebo či obžalujú niektoré pohľadávky len jedného z obžalovaných. Následkom uvedeného nedostatku skutkových zistení neľze riešiť, či proti jednému z obžalovaných neboly vedené exekúcie len po výšku sumy neprevyšujúcej 2.000 Kč, tedy či spôsobili oba obžalovaní škodu prevyšujúcu 2.000 Kč. Možno je tedy, že čin jedného z obžalovaných bolo by treba kvalifikovať len za prečin sprenevery podľa §§ 356 a 359 tr. zák., resp. nakoľko tento obžalovaný by bol spolupôsobil aj pri spáchaní činu toho obžalovaného, čin kto-

rého treba kvalifikovať za zločin, čin toho obžalovaného — prípadne obžalovanej — ktorý sám ako exekút dopustil sa len prečinu podľa §§ 356, 359 tr. zák., bolo by treba kvalifikovať — v smysle § 95 tr. zák. — ako návod, prípadne pomocníke účastenstvo podľa § 69 tr. zák. v zločine podľa §§ 356 a 359 tr. zák. Ponevác vrchný súd nehľadel na také okolnosti, od ktorých závisí možnosť použitia zákona, bolo treba pokračovať podľa odst. I. § 35 a § 34 tr. p. nov.

Čís. 4651.

Jestliže niektoré z dřívejších rozsudkov, slúžiacich za podklad k výmere úhrnného trestu, uložily obžalovanému trest štátneho väzenia (zák. č. 123/31 Sb. z. a n.), treba použiť zásad uvedených v §§ 1, 2 cit. zák. tiež pri výmere úhrnného trestu a vysloviť, aká pomerná časť úhrnného trestu má byť odpykaná podľa predpisov o výkone trestu štátneho väzenia.

(Rozh. z 8. marca 1933, Zm IV 131/33.)

N a j v y š š í s ú d v trestnej veci proti S. W. pre zločin podľa § 15 čís. 3 zák. na ochr. rep., zavedenej pred krajským súdom v Levoči a tamže dňa 6. decembra 1932 podľa §§ 517, 518 tr. p. vybavenej, následkom zmätočnej sťažnosti odsúdeného S. W. vo verejnom zasadnutí senátu vyniesol tento rozsudok: Vyhovuje sa zmätočnej sťažnosti obžalovaného uplatňovanej čo do výmery trestu, napadnutý rozsudok sa zrušuje čiastočne čo do druhu trestu a vyslovuje sa podľa odst. 2 § 2 zák. z 16. júla 1931 čís. 123 sb. z. a nar., že z uloženého úhrnného trestu 9 mesiacov a 10 dní žalára je časť 2 mesiacov a 20 dní vykonať podľa predpisov o výkone trestu štátneho väzenia. Inak sa zmätočná sťažnosť odmieta.

Z d ô v o d o v:

Inak je zmätočná sťažnosť základná. Tresty uložené odsúdenému rozsudkami uvedenými v úhrnnom rozsudku pod čís. 2, 3, a to 2 mesačné väzenie a 1 mesačné uzamknutie mali byť podľa základných rozsudkov vykonané podľa predpisov o výkone trestu štátneho väzenia. Trest uložený odsúdenému rozsudkom uvedeným pod čís. 1 úhrnného rozsudku bol určený v 7 mesačnom žalári. Vymeranie úhrnného trestu deje sa tak, že úhrnný trest, nakoľko druh základných trestov je rôzny, sa v smysle § 96 tr. zák. vymerá v najťažšom druhu trestu, pri čom treba primerane zmierniť trvanie každého trestu, nakoľko odsúdený bude nútený odpykať rôzne tresty na jeden raz a v jednom druhu trestu. Správne teda vymeral krajský súd v tomto prípade úhrnný trest v druhu žalára jako v najťažšom druhu trestu. Tieto predpisy o výmere úhrnného trestu boli však doplnené zákonom z 16. júla 1931 čís. 123 sb. z. a nar. o štátnom väzení, ktorý v § 2 odst. 2 predpisuje, že pri ukla-